

deň, sme to zvládli. V tomto duchu sa niesla aj sobota. A že má lektorka zmysel pre humor, sa nám potvrdilo, keď sme si na pamiatku chceli urobiť spoločnú fotku a lektorka zahlásila, aby sme na miesto slova syr kričali prdeeeel alebo úplne na začiatku kurzu, keď nám povedala, že je tehotná a že občas pôjde možno grckať, tak aby sme sa nedivili, že bude behať hore-dole na WC. Zlatá to pani. V nedeľu sme si spravili menšiu exkurziu do mesta. Vonku bolo príjemne, slnko sa na nás usmievalo a my sme čerpali energiu na ďalší deň. V pondelok sme začínali prax v hospici ako stážisti.

Pondelok ráno. Zase incident s budíkom, ktorý zvonil ešte skôr ako predchádzajúce dni, tichý boj s rannou únavou a vykročenie do nového dňa. Jasné, prvý deň bol trochu chaotický, zoznamovali sme sa s chodom oddelenia (ja som bola na ošetrovateľskej časti), s personálom, s denným programom (jedlá, inzulíny, lieky, toalety, pomôcky) a hlavne s klientmi (slovo pacient sa tam nepoužívalo). Utorok a ďalšie nasledujúce dni už boli lepšie. Páčilo sa mi, že čas na rannú toaletu majú vymedzený od rána od tej pol 7 až do obeda do 11. Takto máte viac času na klientov, stihnete poumývať celé oddelenie a nemusíte sa báť, že ste niekoho „odflákli“. Človek

si povie, že toalety sú ľahké a v pohode, no keď máte polovicu oddelenia nevládných, pomätených, ležiacich klientov, ktorí s vami nespolupracujú, tak tu už zábava končí. Už v ten týždeň sme si našli medzi klientmi svojich obľúbencov. Hneď v prvej izbe ležali dvaja páni, obaja boli vozíčkari. Pán, čo mal posteľ pod oknom, nás vždy po toailete poprosil, aby sme mu nezabudli „namazať tríska, kolena, kotníky a levou lopatku“, vždy nás oslovoval „sestričko Kačenko, sestričko Ivanko“, uňho sme už vedeli, že vždy, keď sa zasvieti veľké svetlo, tak musí mať na očiach tmavé okuliare, lebo ich má operované. Pán pri dverách mal zase veľmi rád gaštany v horkej čokoláde a kávu a na moju otázku, či si nechce nechať ochladiť polievku, mi odpovedal: „Holka, kafe a polievka se vždy pijí horké.“ Nonstop s nami vtipkovali, núkali nám sladkosti, vypytovali sa na Slovensko a Tatry a ako sa nám u nich páči, chceli, aby sme s nimi chodili na prechádzky a my sme s radosťou vždy, keď sa dalo, išli. Nikdy sa nestalo, aby sme sa nemali o čom pohovárať - stále sme si niečo našli. Keď niečo potrebovali, tak si pýtali len „sestričky ze Slovenska“, rozprávali nám o svojich životoch, čo kedysi robievali, aké mali záľuby a vždy, keď ich prišla navštíviť rodina alebo priatelia, tak nás pred nimi vychvalovali až do

nebies. A pritom sme nič výnimočné nerobili, len im venovali svoj čas, aby sa mohli vyrozprávať, aby vedeli, že sa o nich niekto zaujíma. Taktiež sa mi stalo, že sme prijali jednu staršiu paniu, ktorá trpela úzkosťami a bola pomätená. Každý deň som potichu zaklopala na jej izbu, pozdravila sa, povedala jej, čo budeme mať daný deň v pláne a venovala sa jej, koľko sa dalo. Keď bola pri nej moja spolužiačka, tak pani sa stále pýtala na mňa, že kde som, či by ma mohla zavolať. A tak sme sa so spolužiačkou vymenili. Pani bola milá, za každú maličkosť, ktorú som urobila, sa mi poďakovala a popriala mi v živote len to najlepšie. Najviac sa mi páčilo, keď ma požiadala či by som si k nej nemohla prisad-

????
NI EČO
NOVÉ ????